Один з останніх романів мого львівського друга Дмитра Герасимчука "Чому біжить останній".

Бібліотеки, офіси, кав’ярні…
Разом судилось стільки пережить.
Залишилось від друга запитання:
Куди біжить? Чому біжить… останній?
Відстав же безнадійно, а біжить…

Повз нього мимо сонце, звірі, люди.
Усі кепкують: от же гордий птах…
Зійде зі шляху… хто його осудить?
Медалі не впадуть йому на груди
І слава відцурається невдах..

А він біжить. Вже ледве-ледве дише,
Позаду фініш, музика, вогні.
Ані журі, ні публіки, лиш тиша.
І ще одна вершина, чи узвишшя.
А я кричу; О, Дмитре, Дмитре, ні!

І що йому сяйливі нагороди?
І що дощі, гроза, пекучий сніг?
Він руку тріумфуючи підводить —
На цім шляху він сам собі господар,
Бо біг останнім, але переміг.

Ціна одна – уже він не повернеться —
Химерник, химородник, крутослов.
Дімкостьовичу! Костьовичу! Серце?
Він грюкає, він гнівається, сердиться:
— Біжи, лети, поки не замело!

Холодний жар останнього змагання…
Тепер вже я ступила на межу.
Якесь воно неправильне питання…
Якщо є перший, значить є останній.
І все таки, чому, чому біжу?

По бездоріжжю: у таку негоду,
Крізь частоколи криків, заборон…
Нехай остання, хай яка завгодно,
Над крижаною темною безоднею
Якщо біжу – триває марафон.

Наталя Дзюбенко-Мейс